

Sygn. akt II Ka 203/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Karłowicz
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Andrzeja Boruty

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2022 r.

sprawy **T. W. (1)**

oskarżonego z art. 288 §1 k.k., art. 193 k.k., art. 190 §1 k.k. w zw. z art. 12 §1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez oskarżonego i oskarżycielkę posiłkową

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 28 grudnia 2021 r. sygn. akt II K 537/21

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zwalnia oskarżonego oraz oskarżycielkę posiłkową od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze stwierdzając, że wydatki tego postępowania ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 203/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 28 grudnia 2021 r., sygn. akt II K 537/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut apelacji oskarżycielki posiłkowej	
1.	- rażąca niewspółmierność orzeczonej kary grzywny, gdy w ocenie skarżącej powinna być orzeczona kary pozbawienia wolności wraz z zakazem zbliżenia się oskarżonego do pokrzywdzonej I. W. (1) na odległość mniejszą niż 100 metrów oraz wraz z zakazem kontaktowania się osobiście, telefonicznie i mailowo;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Należy zauważyć, iż zawarty w apelacji oskarżycielki posiłkowej zarzut rzekomej rażącej niewspółmierności kary sprowadził się do polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego. Zarzut ten jest jednak tylko wówczas słuszny, gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą,</p>		

jaka należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut w kategorii ocen, można podnieść jedynie wówczas, gdy kara nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, stając się w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą. Nie każda bowiem różnica w ocenie wymiaru kary może uzasadniać zarzut rażącej niewspółmierności kary, ale tylko taka, która jest natury zasadniczej, to znaczy jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować. O rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. nie można bowiem mówić w sytuacji, gdy Sąd wymierzając karę uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru. Nie można zasadnie dowodzić rażącej niewspółmierności kary także wówczas, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego będące wyrazem zasady sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 10 kwietnia 1996 r. II AKa 85/96, publ. KZS 1996/4/42; wyroki Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 18 stycznia 1996 r. II AKr 463/95, publ. OSA 1996/7-8/27 i z dnia 22 czerwca 1995 r. II AKr 178/95, publ. Prok. i Pr. 1996/2-3/25 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 1973 r. III KR 254/73, publ. OSNPG 1974/3-4/51).

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w sposób należyty rozważył istniejące okoliczności łagodzące

oraz obciążające oskarżonego. Uwaga ta odnosi się zarówno do kar jednostkowych jak i kwestionowanej przez skarżącą kary łącznej grzywny, której wysokość stanowi realną, a nie tylko symboliczną dolegliwość wobec oskarżonego. Jak wynika z treści uzasadnienia Sądu I instancji wziął on pod uwagę wszystkie okoliczności mające wpływ na orzeczenia kary grzywny, zaś w toku rozprawy w dniu 17 grudnia 2021 roku oskarżony, jako dochód miesięcy wskazał kwotę 20.000 zł. Z oświadczenia oskarżonego wynika, że posiada majątek ruchomy oraz nieruchomości w postaci mieszkania. Oskarżony jest osobą młodą, przebywał w Norwegii, gdzie podejmował pracę zarobkową ma więc możliwości uregulowania należności sądowych.

Odnosząc się do zarzutu związanego z brakiem orzeczonych środków karnych to należy wskazać, że zakaz zbliżania się powinien być orzekany przede wszystkim ze względu na prewencję indywidualną. Zakaz zbliżania się nie ma charakteru bezwzględnego w tym sensie, że nie obejmuje zbliżeń usprawiedliwionych (uzasadnionych), do których należy zaliczyć w szczególności zbliżenia związane ze sprawowaniem władzy rodzicielskiej nad wspólnymi dziećmi, wynikające z sąsiedztwa, występowania w jednym postępowaniu prawnym, a w końcu – zbliżenia przypadkowe. Zakaz zbliżania się do określonych osób może zostać orzekony niezależnie od zakazu kontaktowania się z określonymi osobami. Wydaje się, że jego orzeczenie nie musi wiązać się z całkowitym brakiem kontaktu sprawcy z daną osobą. W przedmiotowej sprawie Sąd miał na uwadze, że w

chwili obecnej pomiędzy stronami nie została uzgodniona kwestia realizacji kontaktów oskarżonego z dzieckiem i pozostaje ona nadal sporna. Na rozprawie w dniu 17 grudnia 2021 roku oskarżony wskazywał, że nie miał możliwości kontaktu z dzieckiem od października 2021 roku. Niewątpliwie oskarżony podejmuje szereg działań, aby kontakty z dzieckiem były przez niego realizowane, co pociąga za sobą kontakt z oskarżycielką posiłkową. W chwili obecnej oskarżony mieszka w Norwegii wobec powyższego kontakty bezpośrednie skarżącej z oskarżonym są w zasadzie wyłączone. Ponadto Sąd Okręgowy miał na uwadze, że pomimo istniejącego sporu o charakterze rodzinnym, jak wynika z wyjaśnień oskarżonego bywał na posesji, gdzie zamieszkiwała pokrzywdzona, choć zgodnie jej wypowiedziami miało to być przed 5 lutego 2021 roku, ale odbywało się za jej przyzwoleniem. Treść załączonej korespondencji (k.164) prowadzonej pomiędzy stronami już po 5 lutego 2021 roku wskazuje, że obie strony wykazują aktywność w tych kontaktach i wysuwają wzajemne pretensje, szczególnie co do sposobu wychowania i opieki nad dzieckiem. Sąd nie dopatrył się okoliczności, które by obecnie przemawiały za orzeczeniem zakazu zbliżania się i kontaktowania. Sąd I instancji nie zaliczył do materiału dowodowego wydruków przesłanych wiadomości, gdyż dotyczą okresu po 20 lutego 2021 roku, a ponadto wydaje się, że nie zawierają całości korespondencji pomiędzy stronami w tym czasie. W toku postępowania odwoławczego nie przedstawiono nowych dowodów dotyczących wzajemnych kontaktów stron, zaś jedynie skarżąca

<p>powołuje się na pewne okoliczności w treści apelacji. Postępowanie przygotowawcze, zgodnie z treścią pisma z dnia 23 marca 2022 roku przedstawionego na rozprawie odwoławczej zostało wszczęte o czyn z art. 190 § 1 kk, a więc nie przeciwko osobie oskarżonego, nie można przyjąć, że toczy się obecnie kolejne postępowanie wobec oskarżonego o taki sam czyn.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez orzeczenie kary pozbawienia wolności wraz z zakazem zbliżenia się oskarżanego do pokrzywdzonej I. W. (1) na odległość mniejszą niż 100 metrów oraz zakazem kontaktowania się osobiście, telefonicznie i mailowo;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku o zmianę zaskarżonego orzeczenia</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzuty apelacji oskarżonego</p>	
<p>1.</p>	<p>Oskarżony zaskarżył wyrok w całości wskazując, że:</p> <p>1. w trakcie zdarzenia z 5-6 lutego 2021 r. w wyniku podpisania wcześniej umowy najmu, formalnie odpowiadającym za stan i zdarzenia na owej posesji stała się świadek I. W. (1), a posesja na której zamieszkuje świadek B. W. (1) znajduje się kilkanaście metrów dalej i jest oddzielona ogrodzeniem.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

2. w zakresie czynu z art.288 par. 1 k.k. - sąd I instancji stwierdził, iż telefon oskarżonego T. W. (1) w chwili popełnionego czynu dn. 5-6 lutego 2021 r. logował się w pobliżu miejsca zamieszkania oskarżonego T. W. (1). Biorąc powyższe pod uwagę oskarżony nie przebywał w tym czasie w miejscu dokonania zarzucanego mu czynu. T. W. (1) spędził wieczór z sąsiadem R. K., zam. (...),(...)-(...) Ł., na co posiada dowód w postaci zrzutu ekranu telefonu;

3. w zeznaniach B. W. (1) znajduje się opis sprawcy: mężczyzna ubrany w ciemne odzienie, posiadający na głowie czarną czapkę oraz maseczkę zakrywającą twarz. Dalej świadek zeznaje, iż sprawcą jest T. W. (1), którego zdjęcie prowadzący postępowanie z KPP w G. przedstawił świadkowi. B. W. (1) nie mogła rozpoznać, kiedy było ciemno, z kilkunastu metrów mężczyzny, którego widzi pierwszy raz z zasłoniętą twarzą. I. W. (1) w zeznaniach oznajmia, iż w napastniku owej nocy rozpoznała po głosie T. W. (1) - po dwóch wypowiedzianych słowach, które usłyszała przez drewniane zamknięte drzwi z pełnym wypełnieniem, co ogranicza przedostawanie się decybeli głosu. Następstwem zeznań I. W. (2) było zajęcie przez KPP G. trzech telefonów komórkowych, z czego jeden do tej pory nie został zwrócony oskarżonemu. Toczy się postępowanie wyjaśniające RSD-G-443/21 o czyn z art.267 par. 1 k.k. przez KPP w G.. Za okres, w jakim dokonano włamania na konto google T. W. (2) oraz przełamanie zabezpieczeń elektronicznych prowadzący postępowanie przyjmuje czerwiec

	<p>2020 r. do lipca 2021 r. Zatem przypisywanie gróźb karalnych z art. 190 par. 1 k.k. w tamtym czasie niewłaściwe;</p> <p>4. rażącą obrazą przepisów postępowania jest uzasadnienie Sądu Rejonowego w Garwolinie w pkt. 4 - środki karne. W tym punkcie uzasadnienia Sąd I instancji wzbudził w oskarżonym T. W. (1) obawę o prawidłowe zapoznanie się z dowodami twierdząc, iż średni dochód oskarżonego wynosi 20 000 zł. Nigdy dotychczas nie zarabiał takiej kwoty miesięcznie, co może wykazać dokumentami z urzędu skarbowego. Posługując się wytycznymi z art. 33 par. 3 k.k. Sąd nie wziął pod uwagę, iż obecnie oskarżony szuka pracy, a za pracę w Norwegii za okres listopad i grudzień 2021 r. nie dostał wynagrodzenia od nieuczciwego pracodawcy.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty sformułowane w apelacji oskarżonego okazały się niezasadne.</p> <p>Na względzie mieć bowiem wypada, iż sama tylko okoliczność, że oceniono poszczególne dowody, w aspekcie ich wiarygodności, nie w taki sposób, jak życzyłaby sobie tego oskarżony, nie jest tożsame ze stwierdzeniem, że w procesie ich weryfikacji doszło do naruszenia reguły płynącej z treści art. 7 kpk. Rzecz jasna, odmienna ocena dowodów - korzystna dla oskarżonego - jest naturalnym jego prawem, jednakże nie wynika z niej samo przez się, by analiza dokonana w niniejszej sprawie charakteryzowała się dowolnością, w sytuacji gdy</p>		

wszystkie przedstawione powyżej wymogi Sąd pierwszej instancji spełnił. Wywody apelującego stanowią jedynie alternatywną wersję oceny dowodów, wobec czego należy je uznać wyłącznie za werbalną i bezowocną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego, która nie została poparta żadnymi logicznymi argumentami, wobec czego nie jest w stanie spowodować uwzględnienia zarzutu obrazy art. 7 kpk. W przekonaniu Sądu drugiej instancji, dokonana przez Sąd meriti ocena dowodów zarówno osobowych, jak i nieosobowych, które zostały dokładnie omówione i przeanalizowane w pisemnych motywach wyroku, w pełni zasługuje na aprobatę.

W przekonaniu Sądu Okręgowego, w przedmiotowej sprawie nie mogło być mowy o bezkrytycznym i bezrefleksyjnym obdarzeniu wiarą zeznań I. W. (1) i B. W. (2). Uzupełniając wywód pierwszoinstancyjny, warto zwrócić uwagę, iż stanowcze i konsekwentne przedstawienie tego, co miały one okazję zaobserwować i doświadczyć osobiście, prowadzi do wnioskowania o bezzasadnym stanowisku apelującego, odnośnie próby bezpodstawnego oczernienia oskarżonego. Jak wynika z pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia, o wartości procesowej poszczególnych dowodów przesądziła wyłącznie ich treść w aspekcie wewnętrznej spójności oraz konfrontacji z treścią innych dowodów (spójność zewnętrzna), zaś ocena dokonana przez Sąd Rejonowy wbrew twierdzeniom apelującego, nie odbyła się wybiórczo poprzez aprioryczne preferowanie lub dyskwalifikowanie jednych dowodów na rzecz drugich,

według klucza najkorzystniejszego dla jednej ze stron procesowych, lecz stanowiła wynik dogłębnej analizy i swobodnej oceny, następnie odpowiednio uargumentowanej. Należy wskazać, że oskarżony może samodzielnie złożyć zawiadomienie o popełnieniu czynu z art.233 kk, jeżeli posiada uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa. Zawarcie w apelacji jedynie przekonanie oskarżonego o zaistnieniu tego czynu nie może przesądzać o uznaniu zeznań świadków B. W. (1), K. W. i I. W. (1).za kłamliwe.

Należy podkreślić, że świadek B. W. (1) w sposób obiektywny i bezstronny opisała to co zaobserwowała. Skarżący nie zauważa, że świadek nie tylko obserwowała mężczyznę, ale również przeprowadziła z nim krótka rozmowę (k.248), a więc miała możliwość zaobserwowania go. Mężczyzna udał się w stronę mieszkania, gdzie przebywała I. W. (1). W toku czynności okazania świadek bez żadnych wątpliwości potwierdziła, że osobą która była na posesji był oskarżony T. W. (1). Świadek nie miała żadnych przesłanek, aby składać nieprawdziwe zeznania. Nie ulega wątpliwości, że oskarżony naruszył mir domowy pokrzywdzonych B. i K. W. przeskakując przez ogrodzenie i poruszając się po terenie ich posesji. Ponadto możliwa jest sytuacja, że oskarżony pozostawił swój telefon w domu i dlatego nie logował się w miejscu zdarzenia związanego z czynem z art. 288 § 1 kk. Nie oznacza to, że jego odpowiedzialność może być w ten sposób wyeliminowana.

Należy jeszcze dodać, że w odniesieniu do relacji między stronami i między świadkami o

wartości dowodu nie przesądza pochodzenie od osoby o bliższym lub dalszym stopniu pokrewieństwa, sympatie czy też antypatie między świadkami, lecz treść poszczególnych dowodów, tj. treść zeznań - tak w aspekcie ich wewnętrznej spójności, jak i w konfrontacji z treścią innych dowodów. Żaden przeprowadzony w sprawie dowód nie może być oceniany w oderwaniu od wymowy wszystkich pozostałych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11 marca 2015 r., sygn. akt II AKa 47/15, OSA 2015 nr 7, poz. 17, str. 13, Legalis Numer 1213436).

Zarzut naruszenia przepisu art. 7 k.p.k. nie może ograniczać się do odmiennej oceny materiału dowodowego przez skarżącego, a oczekiwanie uznania go za skuteczny warunkuje konieczność wykazania, jakich konkretnie uchybień w świetle wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego. Tymczasem takich argumentów skarżący nie przedstawił. Nie mogą nimi być przecież twierdzenia kwestionujące trafność oceny Sądu tylko na podstawie selektywnie wybranych fragmentów materiału dowodowego, jak to uczynił oskarżony. Taka argumentacja pozbawiona jest waloru kompleksowości, przeciwnie do oceny Sądu, który dowody ocenił według reguł art. 7 k.p.k. z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, w powiązaniu ze sobą i uwzględniając istotę czynów przypisanych oskarżonemu. Natomiast skarżący uczynił to prezentując dowody i ich ocenę w izolacji od siebie i w oderwaniu

od pełnego kontekstu dowodowego i istoty przestępstw przypisanych oskarżonemu.

Odnosząc zarzut czwartego należy mieć na uwadze, że zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 16 listopada 2017 r. po zmianie stanu prawnego kodeksu karnego, dokonanej ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku, obowiązek naprawienia szkody oraz zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (art. 46 § 1 k.k.), jak i nawiązka (art. 46 § 2 k.k.) utraciły penalny charakter środków karnych, a stały się wyłącznie środkami kompensacji (restytucji); oba też realizują te same cele. Zarówno obowiązek naprawienia szkody jak i nawiązka, która przybierają postać pewnej formy odszkodowania, służą kompensacji szkód i krzywd, które mają swe źródło w popełnionym przestępstwie. Miarkowanie kwot naprawienia szkody lub orzeczonej zamiast niego nawiązki, z powodu celów kary, właściwości i warunków osobistych sprawcy, nie jest już dopuszczalne. Sąd nie może tracić z pola widzenia prawa pokrzywdzonej do rekompensaty, zobowiązania sprawcy do odpowiedzialności i naprawienia wyrządzonej krzywdy, tak by w pełni zrealizować sprawiedliwość wynikającą z wydania wyroku skazującego, także w aspekcie naprawczym oraz restytucyjnym. Sąd w przedmiotowej sprawie miał na uwadze ten aspekt, ale również fakt, iż brak podstaw do przyjęcia, aby pokrzywdzona przyczyniła się do zdarzenia. W toku rozprawy w dniu 17 grudnia 2021 roku oskarżony jak dochód miesięcy wskazał kwotę 20.000 zł. Z oświadczenia oskarżonego wynika, że posiada majątek ruchomy oraz nieruchomości w postaci

mieszkania. Oskarżony jest osobą młodą, przebywał w Norwegii, gdzie podejmował pracę zarobkową ma więc możliwości uregulowania należności sądowych, w tym także grzywny.	
Wniosek	
wniosek oskarżonego o zmianę wyroku i uniewinnienie od popełnienia zarzucanych mu czynów	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wobec bezzasadności zarzutów apelacyjnych, wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 28 grudnia 2021 r., sygn. akt II K 537/21	

Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Wobec bezzasadności wywiedzionych przez oskarżonego i oskarżycielkę posiłkową zarzutów, przy jednoczesnym braku przesłanek z art. 440 kpk, wyrok Sądu pierwszej instancji należało utrzymać w mocy.	

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot i zakres zmiany

Zwiążle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k. -----
Zwiążle o powodach uchylenia		

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność postępowania	umorzenia	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

4.1.			# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia			

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
	-----		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Sąd Odwoławczy na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 i 2 Ustawy z 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił strony od opłaty i wydatków postępowania odwoławczego stwierdzając, że te ostatnie ponosi Skarb Państwa, mając na uwadze, że przemawiały za tym względy słuszności.

7. **PODPIS**

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	oskarżony		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 28 grudnia 2021r. sygn. akt II K 537/21		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	oskarżycielka posiłkowa		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 28 grudnia 2021r. sygn. akt II K 537/21		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana